

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **S.**, zastúpeného Mgr. D. Š., advokátkou v Š., proti žalovanému **S.**, zastúpenému JUDr. M. Z., advokátom v Š., **o zaplatenie 13 820,54 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp.zn. 6 C 55/2006, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 22. septembra 2009 sp.zn. 10 Co 103/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Galanta rozsudkom z 15. decembra 2008 č.k. 6 C 55/2006-163 žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 416 357,50 Sk s 9 % ročným úrokom z omeškania z dlžnej sumy od 15.8.2006 až do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku, ako aj zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 104 992,-- Sk k rukám jeho právnej zástupkyne do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Právne vec posúdil podľa ustanovení § 8 ods. 2 a 3 zákona č. 182/1993 Z.z. a ustanovení §§ 415, 420 ods. 1 a 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, keď z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobca vznikol a bol zapísaný v registri združení na základe rozhodnutia zo dňa 25.6.2004, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 28.6.2004, pričom bolo nesporné, že výkon správy žalovaného sa mal k uvedenému dňu skončiť. V zmysle zákona č. 182/1993 Z.z. bol žalovaný povinný najneskôr v posledný deň skončenia svojej činnosti predložiť vlastníkom bytov a nebytových priestorov správu o svojej činnosti a odovzdať všetky písomné materiály, ktoré súvisia s výkonom správy, vrátane vyúčtovania použitia prostriedkov fondu prevádzky, údržby a opráv a úhrad za plnenia spojené s užívaním bytov a súčasne bol povinný previesť zostatok majetku vlastníkov na účet nového správcu, čo sa nestalo. Obranu žalovaného, že nemal

komu uvedené podklady odovzdať, súd považoval za vyvrátenú, nakoľko vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný bol viackrát vyzvaný na odovzdanie uvedených dokladov. Vzhľadom na to, že žalovaný od júla 2004 už nebol oprávnený vykonávať správu bytového domu H. a napriek tomu si až do októbra 2004 od každého vlastníka bytového domu účtoval neoprávnene za každý mesiac po 262,-- Sk, súd nárok žalobcu v časti o zaplatenie sumy 33 798,-- Sk uznal a žalovanému uložil uvedenú sumu zaplatiť žalobcovi titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Z vykonaného dokazovania mal tiež súd preukázané, že žalovaný žalobcovi nepredložil všetky potrebné doklady za účelom vykonania vyúčtovania za rok 2004, vzhľadom na čo bol žalobca nútený na základe mandátnej zmluvy poveriť touto činnosťou spoločnosť T., pričom vyúčtovanie vyhotovila spoločnosť T., ktorej bol žalobca povinný zaplatiť 30 800,-- Sk a nárok na zaplatenie uvedenej sumy mu súd priznal z titulu náhrady škody. V prípade sumy 76 839,50 Sk, ktorú si žalovaný odúčtoval za opravu vodovodnej prípojky a sumy 13 120,-- Sk, ktorú si žalovaný odúčtoval za kontrolu, opravu a tlakovú skúšku nástenných hydrantov, súd nemal preukázané, že k týmto úkonom zo strany žalovaného na bytovom dome H. skutočne i došlo, a že žalovaný za tieto práce a uvedené sumy zaplatil. Súd sa stotožnil s názorom žalobcu, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno preukázania svojich tvrdení, s poukazom na čo mu uložil zaplatiť uvedené sumy titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Rovnako sa súd stotožnil i s názorom žalobcu, ktorý žiadal od žalovaného zaplatenie súm 157 080,-- Sk a 104 720,-- Sk titulom vydania bezdôvodného obohatenia, ku ktorému došlo tým, že žalovaný si uvedené sumy odúčtoval za prípojky televízneho káblového rozvodu a poplatku za pripojenie TKR s poukazom na stanovy S., pričom podľa názoru súdu článok stanov, na ktorý poukazyval žalovaný, je všeobecný a navyše súdu nebolo zrejmé, z akého dôvodu si tieto poplatky žalovaný odúčtoval, prečo v takej výške, a to až po tom, ako vzniklo spoločenstvo a nie už skôr, keď boli byty prevádzané na iných vlastníkov. Súd priznal žalobcovi i nárok na úroky z omeškania z dlžnej sumy odo dňa podania žaloby, nakoľko žalobca pred podaním žaloby žalovaného nevyzval k úhrade žalovanej sumy, pričom dňom podania žaloby sa žalovaný dostal do omeškania s plnením žalovanej sumy, a preto mu týmto dňom súd priznal i nárok na úroky z omeškania z dlžnej sumy v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a nariadením vlády č. 87/1995 Z.z. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Trnave na odvolanie žalovaného rozsudkom z 22. septembra 2009 sp.zn. 10 Co 103/2009 rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej zmenil tak, že žalovanému

uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 13 820,54 € s 8,5 % úrokom z omeškania od 7.12.2007 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 3 485,09 € k rukám jeho advokátky do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Súčasne nariadil súdu prvého stupňa vykonať opravu označenia žalobcu v záhlaví napadnutého rozsudku. V dôvodoch rozhodnutia sa stotožnil so skutkovými aj právnymi závermi súdu prvého stupňa týkajúcimi sa uplatnenej istiny a stotožniac sa v celom rozsahu s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v časti priznanej istiny, v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. v zásade sa obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia v uvedenej časti. Pokiaľ ide o príslušenstvo pohľadávky žalobcu odvolací súd poukázal na to, že dôvodné bolo tiež žalobcovi priznať podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ako aj § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. právo na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške dvojnásobku diskontnej sadzby určenej NBS splatnej k prvému dňu omeškania žalovaného s plnením peňažného dlhu. Prvostupňový súd však nesprávne ustálil zročnosť pohľadávky žalobcu a s poukazom na to i omeškanie žalovaného s plnením, keď bolo potrebné vychádzať z ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka a s prihliadnutím na to, že pri vydaní bezdôvodného obohatenia ako aj náhrade škody nie je čas plnenia ustanovený právnym predpisom, bol žalovaný povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie žalobca požiadal. Vzhľadom na to, že žalobca pred podaním žaloby žalovaného na plnenie nevyzval, bolo potrebné vychádzať z toho, že žalovaný bol povinný dlh splniť prvý deň po tom, čo mu bola doručená žaloba. Žaloba bola žalovanému doručená dňa 5.12.2007, vzhľadom na čo bol tento povinný dlh splniť nasledujúci deň, teda 6.12.2007 a odo dňa 7.12.2007 je v omeškaní. Žalobcovi potom vzniklo právo na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 8,5 % z dlžnej sumy od 7.12.2007 až do zaplatenia a vo zvyšku príslušenstva bolo potrebné žalobu zamietnuť. Preto, ako aj s prihliadnutím na zavedenie meny euro v Slovenskej republike bolo potrebné prvostupňový rozsudok zmeniť. O náhrade trov (celého) konania rozhodol podľa § 224 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 3 O.s.p. a § 151 ods. 2 O.s.p. O nariadení vykonania opravy označenia žalobcu v záhlaví napadnutého rozsudku rozhodol podľa § 222 ods. 3 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, navrhol ho zmeniť a žalobu zamietnuť z dôvodu, že napadnutý rozsudok (ako aj rozsudok súdu prvého stupňa) spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.). Konajúcim súdom vytkol, že sa vôbec nevysporiadali s otázkou právneho titulu žaloby a to v tom smere,

či ide o náhradu škody, či ide o bezdôvodné obohatenie, či ide o zaplatenie, pretože na každý právny titul sa vzťahujú príslušné ustanovenia či už Občianskeho zákonníka alebo Obchodného zákonníka a na dané právne tituly sa vzťahujú aj príslušné premlčacie, resp. prekluzívne lehoty. Oba sudy vo veci rozhodli len na základe jednostranne tvrdeného skutkového stavu žalobcom bez toho, aby zistili objektívny skutkový stav. Ak došlo počas konania k skutkovým rozporom medzi účastníkmi bolo na mieste, aby súd nariadil znalecké dokazovanie v obore ekonomika a účtovníctvo. Dôkazy predkladané žalovaným súdy nebrali pri rozhodovaní do úvahy.

Žalobca vo vyjadrení navrhol dovolanie žalovaného odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovení § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.)

Z hľadiska prípustnosti dovolania možno za zmenu rozsudku súdu prvého stupňa odvolacím súdom považovať len také rozhodnutie, ktorým odvolací súd vecne zmeňuje rozhodnutie súdu prvého stupňa o predmete sporu a nahrádza ho svojím iným rozhodnutím o veci samej. V porovnaní s rozhodnutím súdu prvého stupňa musí ísť o iné, rozdielne rozhodnutie vo veci samej. Pre posúdenie, či ide o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu nie je preto rozhodujúce to, ako odvolací súd sformuloval výrok svojho rozsudku (či ho formálne

označil ako zmeňujúci, hoci v skutočnosti ide o potvrdzujúci rozsudok), prípadne ako v dôvodoch označil ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorých pri rozhodnutí postupoval (či rozhodol podľa § 219 O.s.p. alebo § 220 O.s.p.).

Z porovnania výrokových častí rozsudkov nižších stupňov je zrejmé, že odvolací súd napriek použitej formulácii o zmene rozsudku súdu prvého stupňa v skutočnosti (podľa obsahu), jeho rozsudok v časti ukladajúcej povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi 13 820,54 € (416 357,50 Sk) potvrdil a tento rozsudok zmenil len v časti týkajúcej sa príslušenstva pohľadávky, keď žalobcovi priznal úrok z omeškania vo výške 8,5 % od 7.12.2007, teda na rozdiel od súdu prvého stupňa žalobcovi priznal príslušenstvo pohľadávky v nižšej percentuálnej sadzbe a od neskoršieho dátumu (súd prvého stupňa žalobcovi priznal ročný úrok z omeškania vo výške 9 % od 15.8.2006 do zaplattenia) a vo zvyšku žalobu zamietol. Z hľadiska prípustnosti dovolania žalovaného je podstatné, že obidva rozsudky (rozsudok súdu prvého stupňa a rozsudok odvolacieho súdu) sú súhlasné v tom, že (zhodne) uložili žalovanému zaplatiť žalobcovi 13 820,54 € s príslušenstvom od 7.12.2007 do zaplattenia. Z uvedeného vyplýva, že táto časť rozsudku odvolacieho súdu má povahu potvrdzujúceho rozsudku. Podmienky prípustnosti tohto mimoriadneho opravného prostriedku bolo preto potrebné skúmať v zmysle § 238 ods. 2 a 3 O.s.p.

Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo iné rozhodnutie dovolacieho súdu obsahujúce právny názor v tejto veci. Prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 2 O.s.p. preto neprichádza do úvahy. Zároveň sa nejedná ani o potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým tento vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie preto nie je prípustné ani podľa § 238 ods. 3 O.s.p.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale zaoberal sa i otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z procesných väd vymenovaných v § 237 písm.a/ až g/ O.s.p. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O.s.p.

vylúčené. Dovolateľ však žiadnu z vád vymenovaných v § 237 O.s.p. nenamietal a jej existencia v dovolacom konaní nevyšla najavo.

Pokiaľ dovolateľ svoje dovolanie odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm.c/ O.s.p.) je prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Nakoľko v danom prípade dovolanie nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné a neboli zistené (ani tvrdené) vady konania uvedené v § 237 O.s.p., dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaného je neprípustné a preto ho odmietol (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm.c/ O.s.p.).

Náhradu trov dovolacieho konania úspešnému žalobcovi nepriznal, pretože si nepodal návrh na ich priznanie (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s §§ 224 ods. 1, 142 ods. 1 a 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. januára 2012

JUDr. Ľubor Šebo, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová